

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Весна.

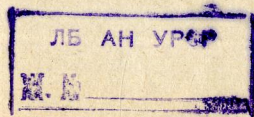
Гей діточки! Весна! весна!
В зелені шати пристроїлась
Квітками-зіллям намайлась
Мов краля пишається вона.

Прийшла з чудового краю...
Всміхнулася сонцем промінистим
І воздухом пахучим чистим
Дихнула з вітром від гаю...

Усе в розкішний вбрала стрій
Землю килимом застелила
Лугу квітками прикрасила,
Над ними метеликів рій...

Пташки з вирею вже летять,
Будують гнізда і щебечуть
Струмочки і потічки плещуть
Діти радіють, реготять...

Г. Михалюньо.

Моя дитино...

Коли би ти знала, дитино,
Як люблю тебе непомірно,
Як в нічку тебе наглядаю
І в день бережу тебе вірно!

Коли би ти знала, дитино,
Чуття, що живуть в моїй груді,
Сказалаб ти певно, що мати
Вартнійша одна, за всі люди!

Коли би ти знала, дитино,
Ту матерню душу чуткую,
Що щастем твоїм веселиться,
А смутком з тобою сумує.

Коли би ти знала те серце,
Що хоче для тебе лиш жити,
Що раде тобі, моя зоре,
І небо і рай прихилити!

Най буде тобі на сім світі
Одна лише знана дорога:
Ти нею спіши поміж труди
До сонця, до правди, до Бога.

Я молю Його, щоби чесно
Боролася ти зі судьбою
І щоб чесноти і любови
Прапор мерехтів над тобою.

Колиб під хрестами терпіння
Твій шлях життєвий зупинився,
Згадай на Христа на Голгофті
І славу, якою покрився.

Як дні і понурії ночі
Несуться в безвісті без тям,
Так смуток і радість і горе
Мов тінь пролітають над нами.

Одна лиш любов материнська
Треває в весілля і в горю,
Бо вічна мов звід зоретканий,
А чиста мов перла у морю.

Р. Завадович

Юрків лист.

Тета Павлючка була бідна вдовиця. Мала одного сина Юрка. Минулої осені Юрко пішов до війська і тепер служить в Ужгороді.

Вчора приніс листонос теті лист від Юрка. Добрий син був той Юрко, любив свою маму і часто писав до неї. Ось написав і вчора. Павлючка врадувалася листом. а її радість усеж таки не була повна. Хоч лист мала в руках, та не знала, що в ньому написано, бо не вміла читати. І щож мала робити? Пішла до сусідів, а там їй прочитали письмо. Павлючка мовчки слухала, що було в письмі. Писав Юрко, що він здоров, що йому при війську добре, весело, що вже навіть став десятником. За місяць прийде до дому, щоби відвідати матір. Ось тепер урадувалася мати, як почувала, що син прийде. Подумала собі, що зараз напише йому, щоби конче прийшов. Та дуже їй було тяжко і прикро, коли мусіла з письмом ходити по сусідах, щоби їй написали, бо не вміла і писати. Аж тепер побачила, як се зле, що до школи не ходила і не навчилася писати. Та малий хлопець сусідів був до науки цікавий і той радо написав їй письмо.

Коли Павлючка пішла, Іван, п'ятилітний хлопець, звідує батька: Що се таке, татку, що тета Павлючка не вміє ні писати, ні читати? Батько сказав: — Ще до недавна діти не мусіли всі ходити до школи, як тепер. Ходив лиш той, хто хотів і коли йому хотілося. Дівчата або зовсім не ходили до школи, або дуже мало. Не ходила і тета Павлючка — а тепер дивись, не знає ні писати, ні читати. Тепер, що правда, хибить їй се дуже і вже сто разів жалувала і калясала, що не вчилася в дитинстві. Казала, що й днес ішла би до школи, як би могла. Тільки що старому чоловікови вже не йде наука так легко, як дітям. »Чого Івась не навчився, того Іван не навчиться! — каже приповідка — докінчив батько.

За слов. читанкою Богданко.

Галя.

Казка про коника, про Карого.

Гей, Карий був коник, Карий, лискучий, як галка, гладкий, смуклий, з маленькою головкою, гнучкою шиєю і тоненькими ногами. Казали, що він расовий, бо шкіру мав таку тоненьку, що жилки на ній було видно, а дотулитися — то дрожала ціла. Його випуклі очі кидали іскри, а ніздрі роздувалися. Усе тупкав ногами і ніколи не міг устояти спокійно на місці.

Його властителем був молодий пан, що дуже любив свого Карого і уживав його виключно до перегонів. А що мало було таких бистрих коний, то Карий все вигравав нагороду.

Щасливий він був у свого пана, бо й достаток мав і славу та почеси великі — а наді все любов свого пана.

Він був щасливий і тоді навіть, як вибухла війна, бо не займався ніколи нічим крім перегонів (а тим менше політикою) та ніколи й на гадку йому не прийшло, щоб їх обох із паном могло що небудь розлучити.

Аж одного разу коли він собі преспокійно їв овес, прийшли якісь чужі люди до стайні та стали сіпати Карого, кричати та намагалися його на силу вивести зі стайні.

Карий зрозумів, що сталося щось злого і серце у нього задрожало. Він почав голосно кликати свого пана, але даремне.

Його пан мусів уже бути десь далеко і війна захопила мабуть його несподівано, бо не мав навіть часу розпрощатися з Карим.

Кінь постановив ставити опір чужим людям, що знов намагалися запрягти його до воза, він бив і кусав їх, але се тільки погіршило його положення. Вони почали говорити:

«Почекай, коли ти такий! — Ми думали віддати тебе нашому старшині під верх, а так підеш до воза і згинеш марне!» —

І вони так зробили.

Ті прості люди не розумілися на його расовості та шляхотній крові, не вміли оцінити його прикмет, зважити прислуг, які він міг віддати, як верховець. Вони зі злости, що смів ставити опір, запрягли його до найтяжшого воза. Били його, знущалися та сміялися грубо, коли він ненавидий до такої праці, спротивлявся та ставав дуба.

Але на тім не кінець упокорень Карого.

Люди, що забрали його, були жовнірами від обозів. Їх службою було їздити за військом та довозити харчі й інші річі.

Нераз як ішла битва за битвою і треба було то підїздити, то відступати з возами, вони по кілька днів не давали коням їсти і попросту заїздили їх на смерть.

І Карий незадовго став страшно виглядати. Його тоненька і блискуча шкіра спаршивіла та покрилася струпами. На шиї і на грудех мав глибокі рани від тяжких хомутів. Його тоненькі ноги дрожали безнастанно. Тільки прекрасні випуклі очі не стратили блиску. Вони горіли горячкою і дивилися сумно довкола.

Карому тепер було все байдуже, чи його били, чи ні, чи давали їсти, чи ні, — він біг наперед, не можучи встояти на місці, бо вірив, що там десь у тій заверусі, десь може на кінці світа віднайде свого пана, а той пригорне його до грудий і пожалує.

Від воєнних трудів і безнастанного руху багато коний упало, а інших не було де взяти так, що в кінці стали жовніри запрягати до возів — мулів, ослів, а навіть волів.

Як Карий побачив себе в такому товаристві, мало не згинув зі сорому. — Але не тут іще кінець усіх прикростей.

Тим звірятам не подобалося, що Карий, як тільки починалася битва, виривався наперед. Вони говорили:

»Дурний ти, дурний, по що вириваєшся наперед? Чи думаєш, що там без тебе не обійдеться?»

Препогані мули гордо видували свої коробковаті животики та говорили:

»Ей ти, паничу! Тобі видно наше товариство не по нутру, що вириваєшся так наперед! — А коли він не відзивався, казали: »Бодай тебе перша куля не минула за твою гордість«!

Осли знов стригли ухами та говорили: »Ти бери собі з нас примір, ми мудрі сотворіння. Нехай як хоче, бє, ми з місця не рушимося, хиба ще відступимо назад. А в тім наша шкіра тверда«.

Воли ж румигаючи, преспокійно муркотіли: »Поволи, поволи — так, аби на ніч щасливо доїхати до якихось ясел«. — »Наш ідеал се запашне сіно й чиста вода. А деякі сотворіння мають зеленено в голові і згинуть марне«.

Такі бесіди упокорювали Карого і доводили до ще більшої охоти, або вирватися з сього товариства, або згинути.

В кінці від безнастанного руху він так був стомлений, що сланявся на ногах. Надходив його кінець.

Раз була велика битва, а що мули, осли й воли не хотіли тягнути возів, усі обози попали в руки неприятеля. Сей змилювався над Карим і пустив його вільно, куди очі понесуть.

Карий біг на волі і біг далше, аж упав зімлілий і скотився в придорожний рів. Упадаючи, торкнув головою якогось жовніра, що тут лежав тяжко ранений.

Жовнір обізвався, а Карий заржав радісно.

Пізнав голос свого пана.

»Карий! — закликав сей. »Конику мій любий, а деж ти тут узявся? »О! який ти бідний«! І пригорнув голову коня до своїх грудий. — Став Карий оповідати своєму панови все, що пережив. Жалувався на простих, брусоватих жовнірів, на мулів, на ослів та волів. А пан сказав: »Конику мій! Чи ти думаєш, що й між людьми нема таких, що мають вдачу мулів, ослів та волів? І з мене сміялися, коли я рвався наперед і мені захвалювали сидження дома та грубошкірість. Нині вони й сидять преспокійно дома, а я тут умираю, бо серце моє горяче, повне любови до вітчизни, не дало мені всидіти на місці. Ти рвався до мене, а я до волі вітчизни. Нині умираючи, ми оба щасливі, бо добігли до мети«.

Лялечка.

Тіточка мені купила
Лялечку,
Я її так полюбила
Змалечку.
Було сяду й почну вчити,
Як у світі треба жити —
Лялечку.

Моя лялечка мудрушка
На весь світ;
Щой скажу, щурить ушка
І мовчить.
Тепер вчу її ходити,
Щоб уміла в світі жити —
Лялечка.

Роман Завадович.

Журавель і чапля.

(З „Народніх байок« В. Гнатюка).

На однім болоті жив самотній журавель. Його дружину забили, коли він вертав із вирею. На те саме болото прилетіла чапля, що також була самотна, як палець. Жили вони так з окрема довгий час тай нудилися. В кінці задумав журавель таки оженитися з чаплею. Причепурився і пішов до неї аж на другий край болота. Приходить і каже: Не вийшла би ти за мене замуж? Я хотів би з тобою оженитися.

Чапля поглянула на журавля і відрубала: Ні, не піду за тебе. Мене висватають красші. Такого невдалого, довговязого та довгоногого жениха я і в Спасівку найду. Красше мені самотній жити, як за тебе замуж виходити.

Соромно стало журавлеви, що чапля дала йому гарбуза й пішов до дому, похнюпивши голову. Прийшов сердитий, сів і думає: Нехай тобі ковінка! Не хочеш іти за мене замуж, то й не треба. Я не буду зовсім женитися. Тепер хоч би ти прийшла до мене, я відмовлюся.

Лишилися чапля сама тай почала дожидати красших женихів. Ішов по болоті бузько. Побачила його чапля тай спинила: Куди йдеш, юначе?

Та шукаю собі поживи.

Скажи, будь ласкавий, чи ти жонатий, чи ще парубок?

А хіба що?

Я так питаю.

Я ще парубок, коли тобі хочеться знати.

Знаєш що, юначе? Можеб ти лишився зі мною жити? Я одинока і стало самій скучно. Ти сподобався мені, подружимося тай будемо жити.

Бузько відповів: Не хочу я з тобою дружитися, бо я ще не вдурів. У мене є красші на приміті.

Чапля засоромилася й не хотіла з ним більше розмовляти. Після того ждала вона і ждала, чи не навинеться який жених, але ніхто не являвся у свати. Тоді подумала чапля: Дурна я, що відмовила журавлеви. Чиж він не парубок? Усеж було би красше двоім жити, як самій одній тужити. Піду хіба сама до журавля та скажу йому, що я готова вийти за нього і з ним одружитися. Як він найде собі другу, тоді буде вже за пізно.

Поплелася чапля через усе болото до журавля. Прийшла тай каже: Журавлику! Я надумалася і готова тепер вийти за тебе замуж. Бери мене.

Та журавель відповів: Ні, сестричко, було тоді годитися, як я приходив до тебе, а тепер волю вже сам віку доживати, як таку паскуду до себе брати. Ти їш усяку нечисть, гидко й згадувати про тебе, а ти мене ще обезчестила. Іди геть від мене! Я благородний пан, а ти нікчемна тварина тай ще захотіла вередувати, перебирати женихами.

Заплакала чапля, стало їй стидно, що журавель так зганьбив її, пішла до свого гнізда, похнюпивши голову. Опісля жалувала не-

раз, що відповіла журавлеви: Дурна я ослиця! Було мені не вередувати, тільки виходити замуж за журавля. Тепер цілий вік доведеться діувати, томитися душею!

Так і не довелося їй подружитися з журавлем.

Сяй Сонечко.

Сяй сонечко,
В віконечка
Маленьких хаток, —
З рана веснов,
І знов, і знов,
Для малих діток.

До їх життя
Вливай чуття,
Любов в груди —
Щоби росли,
Щоб з них були
Найкрасші люди...

С. М. Дорошук.

Вовк під вікном.

(З «Народніх байок» В. Гнатюка).

Голодний вовк шукав собі добичі. Забрив у село та куди не кинеється, скрізь ворота заперті й собаки дуже лихі. Вовк із досади підійшов до крайньої хати, став під вікном і слухає. Як раз у той час розвередувалася дитина в хаті і плакала, не устаючи. Мати сиділа біля неї і забавляла. Та кілька не панькалася коло дитини, не могла нічого вдіяти, дитина не переставала плакати. Тоді мати почала її лякати, думаючи, що так утихомирить: Цить, Івасю, не плач, бо зараз викину вовкови. Затихни зараз! Вовче, ходи, возьми Іваська. На, бери його!

Вовк зрадів і вже налагодився їсти дитину, думав, що мати подасть її в вікно. Дитина злякалася і замовкла, тільки зрідка схлипувала. Тоді мати почала її успокоювати: Івасько розумненький, вже не буде плакати, я не дам його вовкови. Ми наженемо вовка. Йди геть, вовче! Івасько не буде більше плакати. Видиш його, який, він хоче Іваська зісти. Тікай, вовче, звідси, бо як схоплю кочергу, зараз тобі голову розвалю!

Вовк злякався, побіг від хати, а втікаючи думав: Нема тепер прави в світі. Мовлять, що люди розумні, а ніколи не роблять того, що говорять. Одно говорять, а роблять навпаки зовсім що инше!

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Два Воскресення.

Гомонить воскресний дзвін
Попід синій небосклін:
Гей, чи чули ви, народи?
Я голошу вам про день
Двох пресвітлих Воскресень:
Сердець наших і природи.

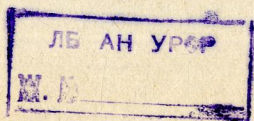
Силою святих чудес
З гробу Божий Син воскрес,
Щоб рід людський відкупити,
Пролив свою святу кров
І смерть смертю поборов,
Щоб ми могли вічно жити.

Хоч в вертепі світ узрів
Серед вбогих пастирів,
Висший став, як царські трони,
Хоч не лицар, ні борець,
Став князем усіх сердець,
Хоч не носить Він корони.

Він несе спасення нам,
Всепрощення ворогам
І потіху всему світу,
А землі на вільну скрань
Накидає срібну тканину
Весняного вишневіту.

Гомонить воскресний дзвін
Попід синій небосклін
І пестить могили в полі,
А борці під цвіттем сплять
І солодкі думи снять
Про майбутнє свято Волі.

Роман Завадович.

На Оливній горі.

На Оливній горі
Наш Господь там молився
І на муки страшні
За всіх нас готовився.
І умер, та воскрес,
Щоби всім засвідчити:
Кривді Правди з небес
Нема сили убити.
Хоч здається не раз,
Що Неправда горою,
Все вертають до нас
Зелень, цвіти весною.
Так і Правда свята
Не загине ніколи,
Вона тільки була
В тої Кривди в неволи.
Тому, дітоньки, вам
Все до сього змагати:
Треба вміти все нам
Лиш за Правду стояти.
Певна збруя одна:
В згоді, братній любови,
Бо Незгода дала
Україну в окови.
В Воскресення Христа
Присягніте, всі діти,
Для Вкраїни добра
В згіднім труді все жити.

Я. Вільшенко.

Байка про вовка, що хотів козенята поїсти.

I.

Коза йдучи в лісок
Навчала так діток:
»Виходжу з дому нині;
Замкніться у хатині,
Тихенько в ній сидіть,
На мене, діти, ждіть;
к верну, в двері стукну
Й до вас з порога гукну:
Гей, відчиняйте двері хати,
Бо вже вертає ваша мати!

II.

Се чує вовк в корчах, —
А був голодний — страх!
Коза пішла у ліс,
А вовк під хату вліз,
Та до дверей: стук, стук;
І чути вовка гук:
»Гей, відчиняйте двері хати,
Бо вже вертає ваша мати!«
Та козенята не дурні,
Сидять спокійно в тишині,
І відчиняти не ідуть,
Бо голос вовка пізнають.

III.

Ссь зажурився дуже вовк,
Із смутку-горя він замовк,

І потягнув до ліса знов.
Аж тут до нього лис прийшов.
»Здоровий, брате, каже лис,
Чом над тобою сум навис?«
»Гей, друже, каже вовк, біда;
Пішла від козенят коза;
Хотів я мати з них обід, —
Вониж пізнали вовчий рід.
За грубий голос, бачиш, мій,
Порадь мені в пригоді тій!«
»Послухай, каже лис, мене,
Обід тебе ще не мине,
Лиш слово ти розваж моє;
За лісом, знай, коваль жие,
До нього ти мерщій піди,
Його гарненько попроси,
Нехай твій голос насталить,
А голос буде тонший в мить».

IV.

Послухав вовк, що лис сказав,
До коваля він почвалав.
Коваль кувати вже привик,
Тож каже вовкови язик
Покласти на ковало враз,
І взявши молот як в сей час
По лобі вовка тарахне, —
Вже тілом вовк не ворухне.

п. ш.

Недібрана пара.

Стара качка задумала пуститися на мандрівку. Треба було
найти собі товариша подорожі.

— Вибери собі кого з поміж нас! — говорили птахи.

Качка розглядалася, розглядалася і в кінці вибрала собі бузька.

— Я так люблю слухати, як він тарахкотить дзюбом, — думала собі качка. — Він також знаний по всьому світу. Тай жаби знає ловити, а я так радо їм їх! Тож він напевно буде мені найліпшим товаришем подорожі.

Пустилися в дорогу. Та ба! Качка мусіла без впину таки добре бігти, щоби наздігнати довгоногого бузька.

Небаром і сил їй не стало. Тож каже:

— Тепер бачу, що я зробила злий вибір. Я вважала на дрібниці, а що найважніше, на те зовсім не звернула уваги.

Червона Шапочка.

(З «Другої Книжечки» М. Матвійчука).

Жила собі дівчинка. Бабуся подарувала їй червону шапочку. І так тая шапочка прийшла дівчинці до лица, що й саму дівчинку назвали «Червоною Шапочкою».

Одного ранку напекла мати пиріжків, сколотила масла, поклала все те в кошик, та й сказала:

— Віднеси се, дитино моя, бабусі, та не барися, щоб до вечера дома була.

Узяла Червона Шапочка кошик, поцілувала маму та й пішла до бабусі. Йде вона лісом, коли побачив її зза корчів сірий вовк.

Дуже голодний він був, відразу проковтнув би дівчинку, та недалеко хтось дерево рубав. Як почує та й прибіжить. От пускається вовк на хитрощі. Підходить до «Червоної Шапочки» та й каже:

— Здорова була, дівчинко! Чи не до мене ти в гості поспішаєш?

— Ні, до бабусі йду — відказує дівчинка.

— А деж твоя бабуся?

— А там за лісом у хатці.

— Ну то йди здорова, а мене дома ждуть.

Побіг вовк до бабусиної хатки і думає собі: «Колиб швидше добігти, то й бабуся зім і дівчинкою закушу».

Прибіг до дверей та й каже таким тоненьким голосом:

— Бабусю, відчинить, то я, «Червона Шапочка».

А бабуся слаба була, не здужала встати та й відзивається:
— Торкни, дитино, двері, то вони самі відчиняться.

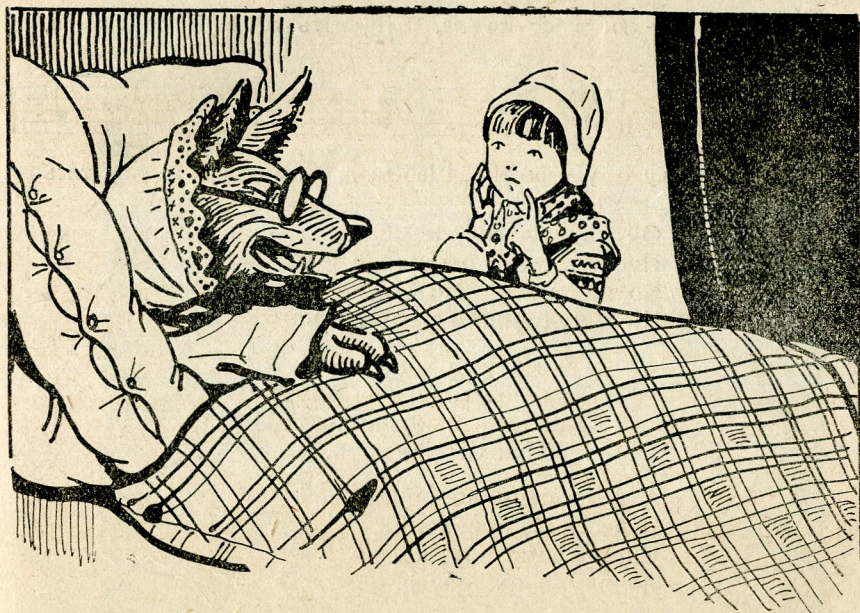
Убіг вовк у хату, проковтнув бабусю, надів собі на голову бабусин очіпок та й уклався на ліжку і накрився ліжником. Облизується, жде дівчинки. Підійшла до хати «Червона Шапочка» та й стук, стук, у двері: «Бабусю, відчиніть. То я, «Червона Шапочка».

А вовк із хати: «Торкни двері, то вони самі відчиняться».

Увійшла «Червона Шапочка» у хату:

— Добрий вечір, бабусю!

— Добрий вечір, дитино моя! А йди но, сядь коло мене, бо я не бачу тебе добре, — відказує вовк.

Сіла дівчинка коло нього, дивиться, — мов не та бабуся стала. Вона каже: «Бабусю, як же ви хрипко говорите!»

— Застудилася, моя дитино — харчить вовк.

— А чого у вас такі великі очі? — питає знов дівчинка.

— Щоб тебе красше бачити!

— Якій у вас, бабусю, великі уха?

— Щоб красше тебе чути.

— Ой бабусю, якіж у вас зуби страшні?

— Щоб тебе зісти! — заревів вовк та й витягнув з під ліжника свої лапища зі страшеними пазурами.

А тато «Червоної Шапочки» рубав недалеко дрова у лісі та й думає: «Треба довідатися до бабусі, бо щось давно вона вже нездужає. Закинув сокиру на плече та й пішов до бабусиної хатки. Тільки відчиняє двері, — а вовк простяг саме тоді свої лапища до

»Червоної Шапочки«. Тато за сокиру, — та й убив вовка. Взяв він вовка за хвіст, тріпнув добре і витрусив із нього бабусю.

Прийшли до дому і всі такі раді, а з вовчої шкіри справили бабусі теплу кожушину.

Лісня школяриків.

Moderato.

Ой татусю соколе,
Пустить мене до школи,
Бо я хочу учитись,
Щоб мудрійшим зробитись.

Ой матусю голубко,
Там без горя, без смутку,
Так гарненько читають,
І пісеньки співають.

А я хлопець моторний,
Я веселий, проворний,
Скоро рано збуджуся,
До науки аж рвуся.

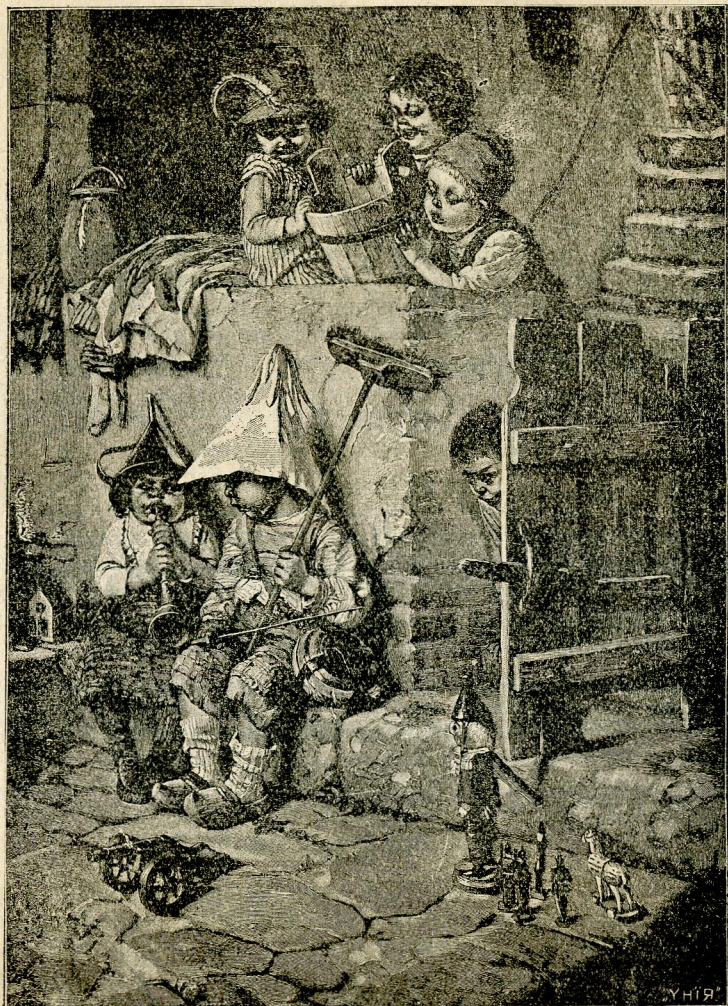
Я дівчина весела,
Рано хату замела,
Зібралася поволи,
Тай рушаю до школи.

Там у школі миленько,
Діти вбрані чистенько,
Йде весело наука,
Бо без крику, без бука.

Научусь там читати,
І гарненько писати,
Рисувати, числити,
Рідну землю любити.

М. Магир.

Остуджений запал.

Воєнний запал розгорівсь,
Ось-ось борня знімесь кєрвава,
Пушки лаштуються, як стій
І війська виступає лава.

Грицько у похід вже готов —
У нїм гетьманський дух дрїмає,
З паперу чакò наложив,
Мов спис мїтлу в руках тримає,

Та ще й Ганусю звербував,
На голову поклав їй лїйку,
У похід сурмити велить,
Ось-ось почне завзяту бїйку.

Та дипломатів чвїрка тут
Здається справу поладнає;
Ще хвиля — і в відрі води
Вожда і сурмача скупає.

Роман Завадович.

Учений кінь.

Що значить той здвиг народу там на зеленій площі при головній улиці? Всі стоять гурмою і дивляться уперто в одно місце.

В середині стоїть штукар із невеликим конем. Він дає знаки головою, словом, рукою, а кінь кожний його рух уважно слідить.

— Хочеться тобі їсти? — питається учитель свого ученика. Той покрутить головою. — Чи дістав ти січки? — Кінь знов крутить головою. — Чи дістав ти вівса? — Кінь покиває головою і заірже. — Умієш числити? — Кінь відповідає своїм способом: »Умію!» — Кілько тобі років? — Кінь гребе передною правою ногою десять разів.

Штукар викликає якогось хлопця, щоби завдав коневі рахункове питання. — Кілько є чотири а чотири? — питає хлопець. Кінь грабає 8 разів. — Кілько є чотири колачі і чотири яблука. Чи то є 8 яблук? — питається знов властитель коня. — Ні, крутить кінь головою, як би розумів. — Кілько то яблук? — Кінь числить чотири.

— Здається мені, що ти хорий, — каже потім турботно учитель. Кінь звіщує сумно голову межи передні ноги. — Справді дуже хорий, вже має смерть на язиці. — Кінь падає і витягає ноги. — Ой, бідний я, бідний, що буду робити?! — жалується чужинець, — мій красний кінь пропав! І тягне коня за ноги, за голову, за хвіст; та кінь не дає знаку життя. Лежить, якби справді було по нім. »Немає ради, — каже нарешті чужинець. Мушу післати по когось, хто стягнув би з сеї худобини шкіру, а потім закопав.

Але при сих словах кінь зривається, а для розвеселення глядачів ірже і підскакує.

З чеської читанки подав А. Домбровський.

Уступчиві ластівочки.

Пара ластівочок збудувала собі пильною працею гніздечко під дахом. Хотіли саме вистелити його вовною й піречком. Та ось з'явився нахабний горобець, вліз до гніздочка й прогнав ластівочки. Добродушні птички пригадали собі приповідку. »Хто мудрійший, той вступається« — оставили горобцеві своє гніздо. Собі-ж виліпили инше. З сим прийшлося їм, як і з першим. Сумні-сумненькі посідали на даху й пожалілися перед голубкою. Голубка відповіла їм:

— Бачите, не все воно добре ради святого спокою уступати. Деколи треба також кігті показати й боронитися!

М. П.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Любов до рідного краю.

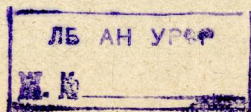
Хто зберіг любов до краю
І не зрікся роду,
Той імям не вмере ніколи
В спогадах народу.

Хто поїв, як струмінь край свій
І не згинув в морі,
Ой, не раз того згадають
В літку квіти-зорі.

Хто угледів в час безчася
Сонце крізь тумани,
Той для люду рідним батьком
І пророком стане.

Хто зберіг любов до краю
І не зрікся роду,
Тільки той віддав всю душу,
Все, що зміг, народу.

Олесь.

Нашъ пріятель.

Біжімо, діточки, до Нього,
Хоч є він Богочоловік —
Він на землі з дітьми усіми
Провів діточий голий вік.

Він любить серденька діточі,
Ніжні і ясні мов зірки,
До сміху, щебету охочі,
Але невинні мов квітки.

Біжимо, діточки, до Нього,
Він нас пригорне всіх і всіх,
Бо наші мисли — цвіти рожі,
Бо наші душі — білий сніг.

Він влиє в нас благословенне,
Він сили духа нам додасть,
Навчить нас Рідний Край любити
І шанувати Божу владсть.

Він кличе нас, він нас взиває,
Він надить усміхом своїм —
Біжимо, діточки, юрбою,
Він серцем радий дітям всім.

Р. Завадович.

Плакуча береза.

(Великодна легенда).

Був гарячий день. Піски Єрусалиму пекли наче жар. Птиці поховалися в тіні й замовкли. І люди шукали холоду. Уся природа наче завмерла...

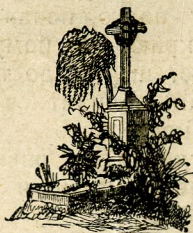
Ген поза мурами міста, на горбі, сторчать три хрести. На крайних хрестах кінчить своє життя двох людей, наче свічка догоряють. Спеклі уста ще дрожать. Грудь іще деколи з трудом втягає воздух. Та чимраз низше хиляться їх голови. Гасне їх життя, наче свічка догарає... Середний хрест пустий. Лиш засохлі пятна крові красять його. Христос помер. Добрі приятелі прийшли, зняли Його з хреста, тай положили матері на коліна. І от сидить мати на горі, оглядає замученого Сина свого, тай тужить.

Не годиться ж класти Його такого скривавленого на вічний сон. Купала його, як був маленький тай сповивала. Тай тепер змие його замучене, скривавлене тіло. Змие, як колись змивала. І чистого положить його в гріб. І гласкає мати його кучері і тужить. Нема вже сліз у ніжних очах мами. Вже виплакала їх. Іще тільки німа туга одна остала...

І вся природа затужила. Бо розуміла біль мами. А вже найбільше тужила маленька берізка, під якою сиділа Марія. З туги-жалю розпустила свої дрібні коси і низько-низько спустила їх. Аж закрила ними скривавлене тіло Христа.

І досі хилить береза свої віти до землі, наче й досі тужить із мамою за її добрим сином.

М. Якопольський.

Ванда Млодніцка.

Побрехенко.

(Казка).

Так назвав король свого голяря, що при голенню й чесанню забавляв його знаменито оповіданням пишних побрехеньок.

Найпростіші придибашки вмів оповісти з таким гумором, що король і дворяни вважали хвилю, коли фризійер явився в теремі, найвеселішого з цілого дня.

Був він людина молода, так звинної постави, що міг бути й балетником. На голові не мав ні волоска. Говорив, що се тому, що швець звичайно ходить без чобіт. Голив теж вуси й бороду, щоби все було в порядку.

За те вмів иншим будувати на головах надзвичайно мистецькі чуби й славився тим на всю околицю.

Що суботи йшов у королівський терем, щоби голити їх королівську Величність.

Була се велика хвиля.

Побрехенко ставав у поставі, лівою ногою пальцями тільки торкав землі, заокруглював рамена, а в руках, що їх малі пальці відставляв далеко, держав срібну тарілку з розпіненим милом.

Нічого тоді не говорив, свідомий ваги хвилі. Королівський гончак із мордою на витягнених лапах лежав теж недвижно й вижидаюче.

Побрехенко намилив через край королівський вид і з найбільшою обережністю хопив достойний ніс, щоби виголити горішню губу. Аж тут найнесподіваніше: »А... пчих!« — пчихнув король і ніс їх королівської Величності остався в пальцях переляканого голяря, відтятий мов шматок масла.

Король у першій хвилині остовпів. Побрехенко теж. Та коли побачив, що королівський зір прибирає страшний вираз, кинув ніс на землю та втік.

Пес кланцнув тільки пашею й проковтнув нещасну прикрасу королівського виду.

Фризійер тікав шляхом без віддиху й тямки, король тимчасом кричав на все горло:

— Мій ніс! мій ніс! Мушу мати ніс!

Легко зрозуміти, що мав рацію, тільки шкода, що крик не помагав.

Побрехенко добіг до ліса й упав без духа на зелений мох. Коли розміркував страшну подію, почав стогнати та зітхати, бо життя остогидло йому до краю. Що йому тепер по безлічі гостей у фризійерському заведенню, що по достатках ріжних, коли вже годі появитися в столиці, ані зблизитися до двора.

Тож зітхав у безмежному горю.

— Чого ж ви так зітхаєте? — озвався нараз жіночий голос, а перед ним, торкаючи з легенька мохи довгою поволокою білого плаття, станула русалка.

— Бо вже мені не жити на світі. Я молодий, вини на мені нема, а мушу гинути — і оповів їй свою пригоду.

— Кажеш, що ти славний фриз'єр — сказала лісова панянка.

— Сьогодні на полонині відбудеться наш баль. У салі з імли та

падучих зірок танцюватимемо до досвітків. Музику обняли струмок та соловейки. Тож колиб ти мене так зачесав, щоби мені князь дав відзнаку як найкрасшій, то дам тобі раду. Королеви відросте ніс такий саміський, як мав перед тим, придатний і до пчихання.

(Дальше буде).

Наука.

Гляньте, діти, як Михасик
Романка вчить рисувати!
Старший меншого заєдно
Так повинен поучати.

Романко ще до рисунку
Непривичні ручки має, —
Та стоїть він терпеливо
І на «виклад» уважає!

Так школярики у школі
Все повинні поступати —
Бо хто пильний тай уважний,
Зможе сам колись навчати.

Ігорків.

М. Підгірянка.

Княжі дочки й сини.

Був один князь і мав 4 дочки. Ті дочки віддав замож. Та навкучилося йому самому і він покликав до себе одну дочку в гостину. Дочка прийшла і привела з собою трох синів. Красні були, молоденькі і веселі. Тай які робітні були! Перший ходив по полях і нивах, здіймав із них білі покривала і застеляв коверцями з зеленого шовку. А як скінчив, покликав свого брата, і звідуюється у нього:

— Чи красно я свому дідови прибрав землю? — Братчик сказав, що красно. Він йому допоможе, щоби ще красше було. І розкинув по зелених коверцях деякі квітки: білі, сині, жовті. До дверий приправив листочки, щоби вітрець мав з ким розмовляти й бавитися. А коли вже все було готове, покликав третього брата і звідався: Як тобі любиться моя робота? Брат відповів: — Любитися дуже, але як я ще своїх рук доложу, то буде красше. — І взявся до роботи. Сонечко із кожним днем скорше виходило із за гори, а пізніше заходило за ліс, щоби красший хлопчик мав більше часу до роботи. І він прибрав землю ще красше, як його два брати. Поробив зелені коверці буйнішими тай густіше їх засіяв цвітами. Черешні, вишні, яблінки і груші засипав пахучим цвітом. Все цвило, зеленіло, все радувалося в той час, як у гостину до князя прийшла найменша дочка з своїми трома синами. Але настала пора, що дочці треба було йти домів.

Тоді сказав цар: »Дякую тобі, дочко, що прийшла до мене і розвеселила моє князівство. Дякую і вам, хлопчики, за вашу працю. Ідіть тепер до дому, а покличте мені другу дочку, нехай прийде до мене в гостину з своїми дітьми«.

Прийшла друга дочка і привела з собою знов трох синів. Ті вже були старші від синів першої дочки, але також веселі і робітні. Робота аж горіла їм у руках і цілий довгий день не спочивали. Принесли з собою багато фарб і всюди красили і красили. Червеною краскою помалювали черешні і вишні в садах, ягоди і малини в лісах, та наливали їх солодким соком. А коли з тим готові були, то золотою фарбою потягнули пшеницю, жито, ячміль і овес на полях. Радість була велика в князівстві старого князя. Робота була великим і малим. Діти зривали червоні ягідки, а старші жали збіжжє, звозили до стодоли і радувалися, що хліб красний.

Та й тій доньці прийшов час йти до дому. І їй красно подякував князь, що відвідала його тай велів сказати третій доньці, аби прийшла в гостину.

Прийшла третя дочка; і вона мала трох синів. Ті вже були старші і не такі жваві, але за те дуже добрі газди. Ходили по стернях, орали, засівали зерно, ломили кукурузу, викопували ба-раболу. В садах обвивали сливки синім оксамітом, а яблука червоним шовком і стрясали їх до долу. А найстарший з них розмальовував листє на деревах золотими і червоними красками і засте-

лював ними дорогу, котрою мали йти до дому, як уже їм час прийшов.

Як відходили, сказав їм князь: — Дякую вам щиро, що ви свою роботу добре зробили, що в моїм князівстві все в порядку, пеливні (стодоли) і поди й пивниці повні хліба й паші. Тепер покличете найстаршу мою дочку з синами. Нехай принесуть вони білі, м'яккі перини, щоби прикрити земельку, бо вона вже змучилася і хоче спочити.

Прийшла четверта дочка з трома синами. Куди вони йшли, сіяли білий м'який пух перед себе, будували ледові мости на ріках і потоках тай застеляли землю білими ряднами. А земля спала тихо-тихо під білим покривалом. Замовкли пташки по садах і співи пастухів по пасовищах, лиш розлягався дзвінкий сміх дітей, що саночками спускалися долів ґрунями, або ховзалися по ледових мостах. Сонячко що раз скорше лягало спати і щораз пізніше вставало. За те місяць довго, довго світив на білу землю і звізди блищали так ясно, якби хто золотих клинців (гвіздя) густо набив на небі.

Та минула пора гостини найстаршої дочки і князь сказав: Земля моя вже відпочила і скоро пробудиться зі сну. Дякую тобі і твоїм синам, що ви постелили їй білу постіль, що добре відпочила по великих трудах. Тепер прийшла пора наймолодшій дочці знов прийти до мене в гостину. Так будете все приходити до мене одна по другій, щоби мені старому не вкучилося.

І так приходять раз у раз 4 князеві дочки, кожда з трома синами на нашу землю.

Чи знаєте, як називаються князеві дочки і їх сини?

С. Калинець.

Відважний кравець.

Жид кравець до міста
Йшов гаєм зимою,
І щоб міру взяти,
Ніс метер з собою.
Метром наче кійом
Себе підпирає..
Нараз вовк дорогу
Йому заступає.
Жидок підніс метер,
Мірить вовку в зуби.

— Утікай — Жид каже: —
Бо стріляти буду!
На щастє мисливий
Зайшов з гущавини,
Вистрілив, вбив вовка,
А Жид метром кинув.
Відкинув Жид метер:
— Агі! — повідає:
А мені й не снилось,
Що метер стріляє!

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Зазуленька.

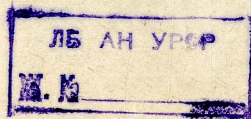
В зеленому гаю
Бідна зазуленька,
Я кую, гнізда шукаю
Увесь день з раненька:
Куку, куку, увесь день з раненька.

Летіла я в маю
З теплого вирею,
Загубила по дорозі
Стежечку до гаю.
Куку, куку, стежечку до гаю!

Питаються діти,
Що я за новини
Розсіваю в зелен гаю
З ранньої години?
Куку, куку, з ранньої години!

До гнізда могого
Пропали стежини,
Я кую, гнізда шукаю,
От такі новини!
Куку, куку, от такі новини!

Я. Вільшенко.

Не стидайся працювати.

До ілюстрації на стор. 74.

Не стидайся працювати! —
 Так говорять добрі люди —
 Праця життю осолоду
 І підмогу дає всюди.

Хто цурається роботи,
 Хто бездільність тільки знає,
 Є подібний до омели,
 Що з тополі сок спиває.

Тільки праця невтомима
 Збрую нам вкладає в руки
 Проти злиднів і нещастя,
 Тільки праця гоїть муки.

Знав Ісусик се маленький
 І до праці радо брався
 Він із Йосифом святим ніколи
 Пили, сверла не цурався.

Не стидайся працювати —
 Так говорять добрі люди —
 Бо хто працю покохає,
 Той все лихо перебуде.

Роман Завадович.

Байки Езопа.

Рубач і лис.

Собаки гонили за лисом. Прибіг лис перед одну хату. Тут рубач колов колоду. Лис дуже притьмом благати рубача:

«Позволь мені сховатися лише на сю хвилиночку, поки перейдуть мисливці. По вік тобі сього не забуду!»

Рубач змилосердився.

«Ось там сховайся у моїй хаті. Там ти цілком безпечний».

Та зараз таки прийшло рубачеві на думку, що лис великий шкідник. Тож як з'явилися мисливці й спиталися, чи не бачив він лиса, відповів рубач, що нічого не знає. А пальцем указав на хату, де сховався лис. Але мисливці не запитали, як рубач вказував пальцем і пустилися скоро далше.

Коли лис побачив, що мисливці забралися вже і небезпека проминула, — вийшов він. Але навіть не розпрощався з рубачем.

Рубач докоряв лисові, що він невдячний. Лис звернувся до нього й сказав:

«Вір мені, я був би тобі вельми вдячний, колиб твої пальці говорили так само, як твої уста».

(Роби так само, як говориш. Інакше не будуть тебе шанувати).

Ванда Млоднічка.

Побрехенко.

(Казка).

Побрехенко зірвався на рівні ноги й сказав:

— Га ну, спробую.

Панянка сіла на зарослім маком пні, він добув гребеня з кишені й одувів. Волося була така сила, що не міг обняти його обома долонями. Довкола русалки стелилося по землі.

— Куди легше зробити гарну фризурю з малого волося. Можна щось додати й буде гарно. Але щож я нещасний построю з таких великанських сплетів! — бідкався в душі наляканий фризієр.

Панна сіла всміхнена й приглядалася в срібному зеркальці, що висіло в неї при поясі.

В кінці придумав.

— Чи не позволите, пані, щоб я крім гарної зачіски зробив із цього волося крила на раменах? У танці виглядалоб се чарівно. Ви булиб подібні до золотокрилого ангела.

— Я не певна, чи князь любить ангелів на балю — відповіла панна з ваганням, — не знаю сього...

— Найгірше, що й я не знаю — зітхнув Побрехенко над волосем, що йому неначе ще росло в руках.

Завдання було дуже трудне.

— А колиб я сплів із волося золоту сіть? Ви моглиб очарувати князя! — завважав несміливо.

— Думка не зла, спробую! У кождому разі се щось нового! Та коли зачіска не вдасться, мусиш зробити иншу.

— Часу доволі — зітхнув Побрехенко — таж тепер що йно південь. — І забрався до роботи й безнастанно думав про короля, що бідкається над своїм носом.

Завершив над русалчиним чолом філясті сплети, величавий вузол припняв на потилиці, а з решти сплів сіть наче золоту колиску.

Русалка виглядала чарівно.

— Кінці волося мушу обтяти — сказав фризієр — тороки при сіти за довгі.

— Добре, — сказала панна. — Втятим волосем посип свою лису палку. Побачиш, який чуб виросте тобі.

Побрехенко послушав. А коли пересунув пальцями по голові, почув на ній волосе густе й круте, мов баранячий кожух. По хвилі підкручував шовковистий вус і гладив бороду.

— Тепер тебе ніхто не пізнає. Можеш сміло вертати в столицю — сказала панна з усмішкою. — Фризієр із тебе знаменитий, не сіпаєш, не торгаєш. Ні разу не йойкнула я підчас так штучної зачіски. Коли ще князя очарую, то виратую тебе з журби за королівський ніс.

Вечером при місяці почався бал.

Саля з імлі, перетикана падучими зірками, була повна гостей, Всі русалки, ліс виці й водяниці явилися в пречудових строях. Пишнотою та красою своїх одягів перевишала одна одну.

В опівніч у черепашці, що її несли повітром дві сові, приїхав князь.

Танцював по черзі з кожною танцівницею. Коли взяв до танцю знану нам русалку, в танцюристому вирі золота сіль покрила його всього.

(Докінчення буде).

Дух в коморі.

Поверх двісті літ тому, жив в місті Галле у Німеччині малий хлопчина, котрий любив музику понад все. Він так любив милі звуки як орел сине небо любить, як цвітка сонічко ясне. Він був щасливим коли мав нагоду грати на невеликім, старім клявікорді у домі свого батька, що був у сім місті лікарем.

Сим хлопчиком був Джордж Фридрих Гендель, котрий пізніше був знаний як великий музикант-композитор. Та коли він був ще дитиною, батько його дуже бажав, щоб він став гандлярем. Для того він учив хлопчину рахунків та географії а учитись музики забороняв.

Джордж чувся дуже нещасливим коли врешті батько замкнув п'яно до комори на піддашу. Його ніжні пальчики боліли за любими клявішами а він увесь час сумував.

Та хто може зломати великого духа?!

Хлопчина придумав плян. Він знайшов ключик до комори і кожної ночі як родичі засипляли, він крадькома вставав, замикався в коморі, отвирав старий, порохом присілий клявікорд і легко, легесенько грав при слабім с'яві місяця.

Через довший час Джордж заходив начею до комори і чувся там щасливим. Та в кінці, одної ночі родичі почули тихі звуки клявікорду і здивувались немало. Думали що то дух якийсь грає. Вставши, батько збудив слугу, взяв ліхтарню і здорову палку і подався до комори. Тихо відчинив двері і що там побачив?

Знаєте кого побачив?

Побачив малого духа.

У білій сорочині сидів его п'ятилітний синок, а пальчики бігали мов білі метелики по жовтих клявішах клявікорду.

Чи покарав хлопчину батько, — не знаємо. Та знаємо напевне що від сеї пори малий Джордж мав уже вільний доступ до улюбленого інструменту.

До чого в тебе чита(тьлько)чу є така велика любов яка була у п'ятилітнього Джорджа Генделя до музики?

З англійського переповів Іван Данильчук.

Шапка-невидимка.

(Казочка).

Жив в степу раз чоловік,
Мав і поле і вітрак,
Що трудився вік весь пильно,
То і був він не бідак.

Мав Марусю він дочку,
Пишну наче рожецвіг,
А що більш дочок не було,
То любив її над світ.

Трох синів своїх за те
Він зовсім вже не любив,
Хоч вони й не завинили,
Він їх все ганьбив, а й бив.

І журилися сини
І жалілися собі,
Раді радили частенько,
Як зробить кінець біді.

«Був би їй кінець як стій!»
Раз найстарший так сказав
«Коб я шапку-невидимку
В свої руки як дістав!»...

«Коби знати тільки де
Невидимки нам шукать!»
Середущий на се каже —
«О, се булаб благодать!»

«Подумаймо тільки ми:
Лиш на себе шапку взяв,
І відразу невидимим
Ти для всього світа став!»

«Знаю я, де є вона!
Дрібнолюдиків малих
У зеленому Бескиді
Повно в пралісах густих».

«Граються немов мячем
Невидимкою вони,
То у гору підкидають,
То шпурляють по землі».

Повідав найстарший так,
Середущий знов на се:
«Але як її дістати?
В тім то діло є трудне!»

А найстарший каже знов:
«Зручно в руки лиш вхопить,
Як вони її кидають,
І твоя вона в сю мить!»

«Схочеш, задержиш її —
Ні, так окупі жадай,
Кілько схочеш, то дістанеш,
Бо в них золота: гай, гай!»

«Скарби в горах скриті всі
У їх влади від давна,
Усі гори — їх комори,
Скарбам сим ліку нема!»

«Коли так, ну то по що
Зволікати довше нам!
Вибираймося в дорогу
До тих щастя-долі брам».

Так найменший враз сказав:

«Час вже раз скінчить біду!»

А найстарший: «Насамперед
Я туди лиш сам піду!»

(Дальше буде).

Забави для шкільних дітей.

(Подав Михайло Кумка з Вінніпегу).

1. Червоний лев.

(Літна забава на площі).

Один із гравців «Червоний Лев» зачеркує собі мале колесо і стає в середині; се його клітка. Решта гравців підходить до нього рядом і кличе:

Червоний льве, червоний льве,
Вибігай із хати,
Кого зловиш, кого зловиш,
Того будеш мати!

Лев вибігає з колеса (клітки) і старається зловити одного з гравців. Кого зловить, той пристає до нього і помагає ловити других. Останній зловлений грач займає опісля місце червоного льва без вибору і гра починається наново.

2. Остання пара.

Гравці стають парами, одна за другою. Один із гравців, що є визивачем, стоїть на переді плечима до других і кличе: «Остання пара біжить!» Коли остання пара добіжить до переду, мусить один із другим узятися за руки, заки котрий із них буде ударений визивачем. Вони біжать один по одній, другий по другій стороні ряду і мусять злучитися за руки з заду за визивачем. Котрий був ударений, той стає визивачем; його товариш і попередний визивач лучаться в пару і стають на переді в ряді. Визивач не сміє оглядатися, коли остання пара біжить.

3. Боротьба гусаків.

Гравці стають у двох або більше рядах гусаком (один за другим) у розкročній поставі. На даний знак гравці, що стоять на чолі гусаків, передають булавку або мячик поміж ноги, свому задньому товаришеви, той третьому, тамтой четвертому і т. д. з переду в зад. Останній з кожного ряду, коли одержав булавку, біжить на перед, займає місце і передає знов булавку поміж ноги з переду в зад. З рядів виграє той, котрого грач, що стояв перший на чолі, верне перший з заду на перед. При передаванню булавки не вільно опускати одного і передавати її аж другому, а також не вільно кидати булавкою. Той, що дає знак, є рівночасно судією і мусить пильнувати порядок при грі.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Дзвонять потоки...

Дзвонять потоки по горах зелених,
Мов голосисті дзвінки,
Пісні воскресні співають по світі
Дочки весни, русалки.

Пісня несеться лугами, полями,
Ген на границі світів,
Гомоном дзвону літає по ниві
Солодкотрелий їх спів.

Жаром багаття вгрівають природу,
Скуту в сніжні ланцюхи
І несуть сонця трисвітлії блески
З неба на білі верхи.

Всюди засяє весна-чародійка,
Всім тепло серця роздасть,
Бо над полями вільної країни
Правда візьме свою владсть.

Роман Завадович.

Молоденька господиня.

До ілюстрації на стороні 82.

Чи знаєте, що Мариня
Молоденька господиня
Кріликів черідку має
І так любить їх і дбає,
Так пестує, так радіє,
Що й сказати сама не вміє?

Трусь-трусь-трусь! І вся громада
Морквицю зїдає рада,
Тільки вусиками руха,
А Мариня чепуруха
Ніженьками аж дрібоче
І нових звіряток хоче.

Соловій і його кум.

(З „Народніх Байок“ В. Гнатюка).

Колись давно соловій мав лише голову і хвіст, а толуба не мав. Раз ішов він на храм тай журился, що не зможе нічого їсти, бо не має толуба. Іде він, іде, здивав на дорозі кліща тай каже до нього: Куме кліщу! Позич мені свого толуба. Я по празнику віддам тобі назад, а тепер ні з чим мені між гостей показатися!

Кліщ не був від того, аби не вигодити кумови в прикрій хвилі. Позичив толуба. Соловій прийшов на празник. Як попоїв добре, випив, так сподобав собі толуб, що постановив не віддавати його, тому пішов із храму иншою дорогою, щоби не здиватися з кліщем. Кліщ чекав і чекав, але даром, не міг дочекатися толуба. Пішов отже до соловія тай просить: Ей куме соловію! Віддай мені толуб!

Соловій розкричався на кліща: Чи я налазив до твоєї хати за толубом? Ти сам добровільно дав його мені. Тепер не віддам, хиба відбереш силою.

Силою не можу відобрати, але прийду в ночі і відкраду! — відповів кліщ.

Не такий я дурний, як ти мудрий! — каже соловій. — Я з толубом учеплюся ніжками до галузки і як ти прийдеш, я зараз почую.

Одної ночі підліз кліщ до соловія і хотів забрати толуб. Але соловій прокинувся і переляканий почав кричати:

Кум кліщ, кум кліщ!
Бийте, бийте,
Кум кліщ, кум кліщ!
Цвігу, цвігу, цвігу,
Ловіть, ловіть, ловіть!
Потоком, потоком, потоком,
Забігай, забігай, забігай,
Відти, відти, відти, відти,
Туди, туди, туди, туди,
За ним, за ним, за ним!
О - о - о - о - о!
Бери, бери, бери, бери...

Від того часу соловій не спить уже ночами, а бідний кліщ ходить без толуба.

Ванда Млоднічка.

Побрехенко.

(Казка).

— Якжеж сильно пахнуть лісові зазулинці — замітив із усміхом.

— Се моє волосє — відшепнула панна.

— Якжеж ся сить держить мене сильно.

— Чи князь хоче висвободитися?

— Ні, хочу остати в сій сїти, бо ти найкрасша з усіх. — При сих словах хопив на лету падучу зірку й помістив її над русалчиним чолом. Іменував її княгиною балю й свого серця.

Побрехенко був уратований. Ущасливлена панна подала йому заплущений пуплях рожі й сказала:

— Як тільки король його понюхає, відросте йому ніс у давньому виді й усій історії буде кінець.

— Буде або й не буде, — пробурмотав Побрехенко — король має необчислені фантазії... а нуж схоче так само втяти ніс голяреви.

І сумний вибрався до столиці.

А там бідняга король, як у першій хвилі заліз у шафу, так ані думав вилазити з неї. Не хотів, щоби хто небудь побачив його так страшно зогидженого. Кров затамував павутиннем і плакав та проклинав безвинного Побрехенка.

У столиці ніхто зі знайомих не пізнав фриз'єра під буйним заростом. Перебрався, як ялося, й пішов у терем та казав зголосити себе королеви.

— Їх королівська величність не приймає - сказала прибічна сторожа.

— Мене прийме! Я магістер Блягомірський і приходжу, щоби привернути ніс Їх королівській Величності.

— Коли ви жартуете — сказав гостро майстер церемонії — будете карані за образу маєстату.

— Жартувати не думаю. Одну тільки ставлю умову: Коли додержу слова, щоби мене йменували досмертним королівським фриз'єром на місце тамтого цимбала.

— Сього не можу вам приректи — відповів майстер церемонії — про се рішає сам король. Тай не знаю ще, чи вмієте при чесанню оповідати веселі побрехенки.

— Умію їх більше, ніж маю волося на голові, а то велике слово.

— Коли Їх милість король схоче, то побачимо — повторяв осторожний дворак.

І завели Побрехенка перед шафу, в якій від хвилі випадку, сидів нещасний монарх. Майстер церемонії застукав.

— Мій ніс! — обізався зойк із середини.

— Самеж, саме — сказав дворак — є тут старший магістер Блягомірський, що годиться привернути ніс Вашій королівській Величності.

Шафа отворилася з лоскотом і показався король, та лице заслонював віяльцем.

— Будьте ласкаві сісти вигідно в фотелі — сказав Побрехенко.

Король послухав без вагання.

— Будьте ласкаві тепер понюхати сей пуплях рожі й нюхати його довший час.

Король нюхав квітку, похилив голову й заснув. Побрехенко заслонив його білим рушником і сказав до майстра церемонії:

— Приготовте, будьте ласкаві, зеркало. Як тільки монарх збудиться, побачить лице своє таке, як було передше.

Король спав довго. Так бодай здавалося тим, що ждали. А коли збудився, був здоров і мав такий самий ніс посеред лица, як той, що втратив.

— Спасителю мій! — закликав ущасливлений, жадай у мене, що хочеш, а зроблю тобі!

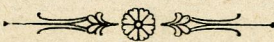
— Хочу стати досмертним королівським фризієром — відповів Побрехенко — а голярем нехай буде хто інший.

І так сталося.

Небаром виявилось, що новий фризієр уміє куди дотепніші побрехенки, як неславної пам'яті Побрехенко, що його імені навіть не вільно було згадати в теремі.

Голярем не йменовано нікого, бо король за нервовий, щоби кого з бритвою допустити близько нового носа, навчився сам голитися.

Переклав А. Лотоцький.

Кара Божа.

Івась школи не любив,
Науки боявся,
Учителя обминав,
Школярів стидався.

Та на улиці він зух,
У всім перед водить,
Дітий побе, вікна вибе,
Всюди він нашкодить.

Раз він виліз на черешню,
Щоб гніздо дістати.
Простяг руку — а гилька трісь!
Ратуй Божа Мати!

Летить Івась із вершка,
Воздуха держиться,
В руки, в ноги, в чоло, в ніс,
По гиляках беться.

Упав Івась до землі
Долів головою,
Зломив ногу, скрутив вязи,
Облився кервою.

Лежить Івась, не встає
В корчах між травою!
А так тобі збиточнику,
Не шибай собою!

Рано дзвони задзвонили,
Івася ховають,
Плачуть брати, плачуть сестри,
Родичі ридають.

Ось вам, діти, є наука:
Псоти понехайте,
Собі муки, а родичам
Горя не справляйте.

Гей-же діти українські,
Одно памятайте,
Книжки в руки, і в науці
Знання добувайте!

На вас жде велика праця,
Для Неньки-Вкраїни
Тож учіться, не змарнуйте
Ні дня, ні хвилини.

Михайло Кумка.

Йосиф Кожішек*).

Заяче свято.

Бігала мишка по лісі, плакала і заводила. Стрінула її вивірка і питається: — Чом, маленька, плачеш? — Сумно мені на світі — відповіла мишка. Моя сестра Шкряботушка ще вчора зі мною радувалася, а днесь уже не радіє. Пішла ранком з хати і вже, здається, ніколи не вернеться... То певно сова її вхопила!

Пристала вивірка до мишки, і вона плакала. Стрінув її трусик і звідеться: Чом, вивірко, плачеш? — Сумно мені на світі, — відповіла вивірка. Була в мене сестра Скороніжка, та вже не маю. Пішла ранком з хати, і ніколи вже не вернеться. Здається, що її каня задавила.

Пристав трусик до вивірки й мишки тай дуже з ними плакав. Стрінув їх старий їжак і питається: Чого, трусик, йойкаєш? — Бо сумно мені на світі! — каже трусик. Мав я брата Білоносіка, а вже не маю. Ще вчора зі мною підскакував, а нині вже, бідняга, не скаче... Пішов ранком із дому і ніколи вже не вернеться. Певно лисиця його загризла!

— Но, не плачте, — каже їжак. Онтам на межі у зайчика свята, підемо до нього, будемо добре бавитися.

І вернулися всі з їжаком та пішли до зайчика на іменини. Зайчик зробив празник в шепшиновім кущику (в дикій рожі). Як побачив, що приходять гості, вийшов проти них зі своєї хатки і здалека привитав їх.

Перша складала бажання мишка: Бажаю тобі, зайчику, щоби тебе ніколи не вхопила сова так, як мою сестру Шкряботушку. — Ой, бідна шкряботушка, — пожалів її зайчик. — Потім бажала вивірка: Бажаю тобі, зайчику, щоби тебе не задавила каня, як небіжку мою сестру Скороніжку. — Бідна Скороніжка — жалувал зайчик. — Третій складав привитання трусик: Бажаю тобі, зайчику, щоби тебе не загризла лисиця, як небіжчика мого брата Білоносіка. — От бідний Білоносік, — пожалів зайчик та поморгнув вусиком.

Старий їжак забув складати бажання. Заглядав у корчик, чи є там столик, на столику скатерка, на скатерці щось добре.

— Так просимо до нас — кликав зайчик гостей. — Увійшли в хату і вже на порозі всі аж скрикнули. Вгадайте, кого там увиділи? За столом красно рядочком сиділи і мишка Шкряботушка, вивірка Скороніжка і трусик Білоносік. Засміялися і сказали, що всі ранком ішли з дому, щоби бути у зайчика найперше! І була всім така втіха зі щасливого побачення, що гості забули і про їду. Лише старий їжак їв і пив, як належить. Коли наситився, вибіг з хатки і на дворі вартував. Обходив кругом хатку і куш дикої рожі. А раз-по-раз говорив, що без жалю поколе сову, каню й лисицю, якби ті хотіли прийти до зайчика в гостину.

Переклав Богданко.

*) Й. Кожішек, педагог і письменник, обходить тепер 60 літний ювілей. Знані в Чехах його казки у всіх діточих журналах та окремі книжечки для дітей.

Добрі ради для шкільної дівтори.

Хочеш стати великим і кріпким, мусиш бути заєдно здоровим.

Недуги повстають із нечистоти і тому, дитино, вмивай собі рано перед школою лице, карк, шию й руки; вичисти собі нігті й зуби. Кожда дитина повинна мати свою щіточку до зубів; не забувай також на хусточку до носа.

Дорогою до школи: Ходи просто, незгорблено, а рот все замикай; дихай носом а не ротом; не плюй і не харкай на улиці.

У школі: При обертанню листків у книжці не слинь собі пальців; не кусай ручки з пера; не вкладай ані свого, ані товаришового олівця до рота. Не кушай того, що товариш надкусив, і не пхай другим у рот того, що ти сам надкусив.

Не пий ніколи зі спільної посудини, але май все з собою, коли хочеш пити, свою власну чарку.

Не плюй ніколи на підлогу, ані на табличку, ані на губку.

Дома: Мий собі руки перед кожною їдою. Не їж горячого, ані занадто зимного, також не спішися при їді. Що є на тарілці, виїж усе, щоби хто инший решти не їв, бо то нездорово й не смачно. По їді виполочи уста й вичисти зуби, бо рештки страви на зубах гниють.

На дворі: Яблоко сполочи або обереби, заки його зїш.

Не дай себе нікому в уста цілувати і не цілуй нікого. Пальців не встромляй до уст, ані до носа, а також гроший не бери до уст ані не слинь пальців при численню гроший, бо гроші могли мати люди, недужі на яку заразливу хворобу. Рівнож забавок, як трубку, свиставку, гармонійку від других дітей не дотикай устами.

Також на дворі не плюй на землю, а при пчиханню держи собі хустинку під носом і ротом.

Вечером перед сном: Обмий собі лице, карк, шию, груди, плечі й руки.

Бодай раз у тиждень купайся в теплій воді.

На вакаціях: Ходи часто на прохід, вчися пливати, бався постійно на свіжому воздуху.

Для чистоти й плекання здоровля нема вакацій. Вакації є відпочинком по цілорічній науці, але митися треба заєдно.

З брудними дітьми не грайся, ані з такими, що кашляють і харкають.

Не пий вина, пива, ані горівки навіть на жарт, — се все для тебе малого — отруя!

Як будеш так поступати, будеш усе здоров на радість свою і твоїх родичів.

Се все робиш для свого добра і щастя, бо здоровле є найбільшим скарбом. Здоровля не купиш за гроші цілого світа!

Навчися сих правил на память!

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Весною.

На леваді, на зеленій
Розцвилися цвіти:
Білі, сині і червоні —
Врадувались діти.

А сонічко посилає
Свої теплі лучі,
Пестить, медом наповняє
Цвіточки пахучі.

Пчілки гудять на леваді,
Збирають медочок,
А діточки цвіткам раді
Сплітають віночок.

І. Б.

ЛБ АН УРР

Л. Б.

Прокинувся синочок мій.

Прокинувся синочок мій
В колисонці дубовій,
Хороший наче мак пільний,
Мов яблочко здоровий

Притисну я його нагрудь
І вчитиму дитину:
Затям, мій синку, чесний будь
І правий до загину!

А перейде моє дитя
Життя бурливу браму,
То чей хоч раз в вирі буття
Згадає свою маму.

Р. Завадович.

Комар і овад.

(З «Народніх Байок» В. Гнатюка).

Летів овад, дивиться аж у холодку під корчиком сидить комар. Каже він до нього: Летім, брате, разом у товаристві!

Е, тобі добре, коли в тебе самі ребра, а я чоловік товстий, сонця боюся.

— Ну прощай же, коли так!

— Доброго здоров'я! відповів комар.

Тільки що зайшло сонечко, летить комар і пісеньку мугикає та думає: Як стріну коня або чоловіка, то зім!

— Аж глянь, а на сухій гиляці сидить надувшись овад та куняє: А здоров, пане брате! — сказав комар, штовхнувши овада ногою.

Та що? Здоров! — відказує з прасонку овад.

Летім, брате, тепер у товаристві!

Не полечу, холодно тай боюся щоби жупан не заросити.

Прощай же! Видно овад комареви не товариш.

Добраніч! — відповів овад, потер задними ніжками тай заснув смачним сном.

Воробчик.

А воробчик

Гарний хлопчик,

В поросі він випорпався,

Та в водиці викупався.

А як киця приходила,

І до танку попросила,

Він язик їй показав...

»Кицю, кицю, лиш помалу!

Ще такого не бувало,

Щоб воробчик,

Гарний хлопчик,

Та з тобою танцював!

Не погана

З тебе панна,

Тільки трошки зизувата,

А до того ще й вусата!

Гей, як я тебе не знав би,

Ще за коцура вважав би...

Кицю, Мицю вибачай

Та здорова оставай!»

о. Г. Костельник.

Генрик Збєжховскі.

„Данга“

(Повісточка).

Біля білого домика городець... Невеличкий, обведений зеленими штахетами. Кілька грядок городовини. Білі стежечки... Обабіч головної стежки кріслаті кущі винничок. Круглий квітник із лискучою, чорною скляною кулею по середині. У сій кулі відбиваються забавно всі предмети... На скраях, здовж зеленого паркана кілька більших кущів бозу, ямину, пара сосонок. Над усім вистають стрункі бадилля соняшників, що згинаються під вагою великанських жовтих цвітів... Із погідних, голубих просторів неба спливає на землю соняшний жар... Розітріте повітрі дріжить... Довкола розливається лінивий, млілий запах землі, трави та цвітів.

Чи се все? Ні, не все... є там Еля, дволітна дівчинка. Жива, дрібна, як лялечка, в рожевій суконці, в білих панчішках, у жовтих черевичках, що виглядають радше на забавку, як на черевички. Довкола круглої голівки спливають на рамена золотисті, кручені кучерики волося, м'які й ніжненькі, мов шовк... На світ глядять весело двоє оченят, дві волошки, дві зірки прозорі, чисті, голубі... Очи сі бачать усе по своїому.

Елі здається, що для неї є сей городець, для неї цвірінькають пташки, для ньої шумлять тихіськo трави й дерева, для неї світить ласкаве сонечко... Вона пані в своїому власному залятому царстві... Еля сидить на стежці й зайнята сипанням піску в малі бляшані кубки. Затоплена зовсім у сій праці. Срібlistий пісок пересипається з тихим шелестом проміж дрібні пальчики... Кулачок затиснений сильно; коли отвориться над кубком, містить ледви кілька зерняток. Часом біля Елиної ніжки появиться чорна рухома точка... се мурашка, випорпана з піску, тікає перед незнаним великаном.

Тоді дівчатко кидає забаву, нахилюється й стежить рух комашки з зацікавленням. Є в сьому зацікавленню й сліди остраху. Ротик вимовляє слово: »гага«... Переведене на нашу мову значить се: »гад«. Від часу до часу в відчиненому вікні появляється стать неньки. Починається така розмова:

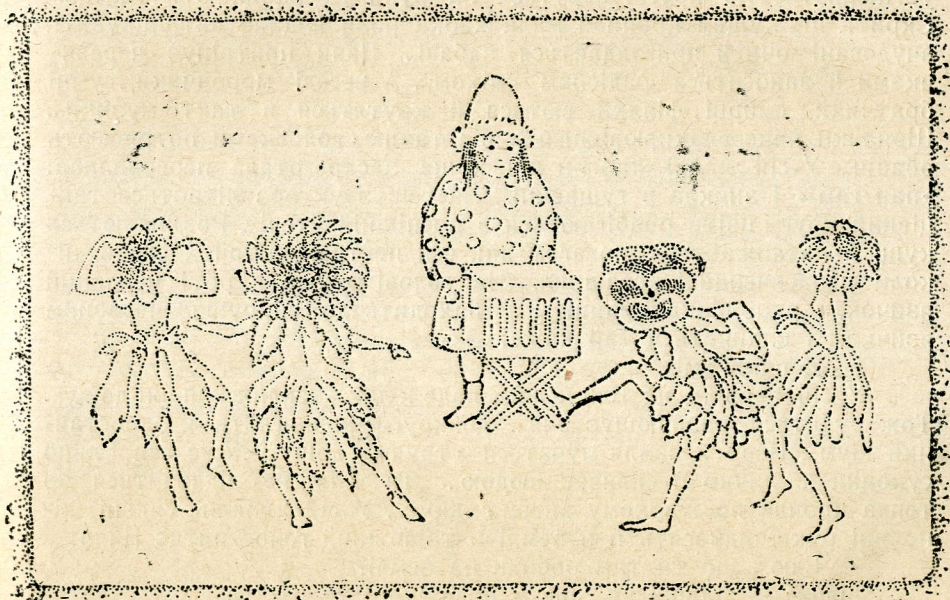
- Елю!
- Сцьо?
- Що ти робиш?
- Бавлю...

Еля так зайнята, що навіть не може звернути голови в бік сеї, що питає... Тому ненька відходить від вікна. За хвилю на подвір'ю сусідного дому чути голос катаринки... Еля любить музику над життє... На відгомін катаринки кидає забаву, встає й говорить до себе тихіськo: »Канкамінка«. А потім піддержує одною рукою суконку й починає на стежці танцювати й крутитися вкруг... Музика має дивну силу... Еля, як крутиться, бачить здивована, що

не тільки вона танцює... Разом із нею починають вертітися куші, білий дімок, квітник, зелені штахети... Тож сміється срібним голосочком і кличе врадувана:

— Канкамінка! Канкамінка!

У скляній кулі на квітнику відбивається дрібний образ танцюючої дівчинки. По хвилі мовкнуть звуки музики... Та Еля занадто розбавлена... Не манять її вже бляшані кубки, повні піску, ні лялька покинута на стежці. Тож дрібочучи маленькими нозями, вибирається на оглядини города. Манить її гушавина порічкових кушів і весь невідомий їй світ по тім боці... В одному вільнішому місці втискається між галузки, розхилюючи їх рученятами. Невеличкий куш закрив її зовсім своєю листнею. Еля піднімає голівку й бачить скрізь довкола себе світючі кульки порічкових овочів. Висять вони так гарно, як цукорки на ялинці. Рука сама простя-

гається, щоби зірвати їх. Мусять бути солодкі й смачні. Та нечечка казала, що порічки ще не спілі. »Пече« каже Еля поважно й пробирається на другий бік, де на кількох грядках розсілися низко густі кушки полуниць. Серед темної зелені листя проблизкують денече румяні, приманчиві плями овочів. Та коли Еля наближається й витягає руку, щоби зірвати полуницю, зникає вона серед цільного підкладу зелені.

Сонце жарить... Еля обезсилена й спляча... Тож втискається між гушавину полуниць, винаходить собі вигідну ямку між двома грядками й кладеться на землю, підкладаючи кулачки під голову... Їй холодно й затишно... Над головою розтягається бальдахим листків нерухомих і вогких. Соняшне промінне не доходить туди. Еля стежить якийсь час поплутану, дивну гушавину галузок...

в одному місці отвірається неначе мале віконце... бачить крізь нього шматок голубого неба, по якому блукають срібні хмарки... На листку, зараз біля її головки, сіла мала, цегляста зазулька... Еля не боїться... усміхається задоволена... А срібні хмарки мандрують із одного краю неба на другий... Очи самі запліщуються. І ось диво... Під знесиленою повікою родиться золота зірка... потім друга третя й десята... рушають у дорогу, розбігаються, гонять, лучаться й пливають так цілими громадами, все нові й нові. Се Еля засипляє... Саме над головою Елі бренить мала мушка... Се бренінне спроваджує сонні мари... Ось приходить Елин паяцик із катаринкою мов сірничкова скриночка й смішно викривляється й починає грати... На звук сей прибігають квітки: дрібосенькі сестрички фіялки, братчики-морончики, пухната тітка жоржина, сумні братчики з оксамітними очками... на малому відрізу землі перед катаринкою уставляються в круг і беруться за руки та починають танець... Скрита під кущем кропиви мала жабка розплющила витрішкуваті, зчудовані очи й приглядається забаві... Паяц притріпує черевичками й заноситься радісним сміхом... А веселі морончики, сумні братчики, смирні фіялки вються й крутяться в такт музики... Шапочки поперебакирювалися їм від танцю, головками потрясають обабіч... У сій хвилі жаба з під куща заскреготала переразливо: »пан гам!« і зникла в гущавині... На сей звук розплітається танцівний круг і цвіти розбігаються в поспішній утечі... Розхиляються кущі й наближається повагом він, сей пострах діточих серць, ніколи ненасичений і страшний... На голові ріжки, в роті червоний язичок, у руці різка й ланцюги... Підходить до Елі, рушає червоним язичком і кланяється тай каже:

— Я пан Гам!

У сій хвилині на Елине лице паде кілька теплих каплин дощу... Тож будиться, розплющує очи... довкруги розлягається одностайний шум... Небо й земля лучаться струями дощу... Уже вся Елино суконка й личко її спливає водою... Та Еля не підводиться, бо тепла кропля по жаркому дневи смакує... У сій хвилині сильні жіночині руки підносять її з землі й тривожний голос питає мило:

— Елю... що ти там робила на землі?

Дівчатко відповідає зовсім поважно:

— Я йобия люлю.

Настала безпереривна слота.. Покінчилися забави в городці... Елю увязнено в їдальні між чотирма сірими стінами. В мить зпудилися їй ляльки, ковбки й книжечки з образками. Із захмареним виразом дріботіла з кута в кут або влазила під стіл. Часом сідала в вікні. Притискала тоді личко до холодної шиби й гляділа з зацікавленням, як дощеві каплини спливали по склі, ганялися, зливалися разом і никли. Перед нею лежав улюблений огородець, обмоклий, обдертий із чару, лискучий вогкістю.

Що дня рано, тільки розплющила оченятка, питала:

— Мамо, є сонцьо?

(Дальше буде)

Шапка-невидимка.

(Казочка).

(Продовження).

II.

І пішов. Не день, не два
Він ішов, ішов, ішов.
Та в кінець в Бескид зелений,
Аж у праліси зайшов.

Мав він добрий слух і зір,
То відразу і пізнав
Дрібнолюдиків слідочки,
Сів під куш і тихо ждав...

Аж і чує: ша, ши, шу!
Шелестить густа трава,
А в траві мов коماشок тих,
Дрібнолюдиків юрба.

Так великі мов в діток
Пальчики-мізинці ті,
Скачуть враз, кричать сміються,
На весільній мов гульні.

Всі червоні шапочки
Наче ті мечуть мячі,
То їх в гору підкидають,
То шпурляють по землі.

Хлопець думає собі:
Коби знати лиш котра
Із них шапка-невидимка,
Була би як стій моя.

Аж тут шапочка одна
Біля його впала ніг,
Він рукою в мить сягає,
Так скоренько, як лиш міг.

Та скорійше ще як він
Дрібнолюдик шапку смік,
А zarazом піднімає
Біля хлопця вереск-крик:

»Гей, сюди, сюди, сюди!
Великан тут біля нас,
Невидимку брався взяти,
Та я перешкодив в час!«

Збіглася дрібота вся,
Густо хмарою злягли
І хлопчину в підземелля
Всі на силу затягли.

(Дальше буде).

Дітям на сон.

(На чужий мотив).

Зіроньки засяли,
Сонця промінь згас.
Очи, карі очка,
Вже вам спати час!

Квітоньки у лісі
Спатоньки ідуть.
Затуліться очка,
Ніч прийшла на путь.

У гнізді солодко
Й тихо пташка спить,
Очка, карі очка,
Й ви заснете в мить.

За дня ви цікаво
Приглядались нам,
Очка, карі очка,
На добраніч вам!

Богданко.

Байки Езопа.

Міська і сільська миш.

Сільська миш запросила до себе в гості свою приятельку, міську миш. Прийняла її дуже щиро в своєму скромньому житлі. Не хотіла, щоби міська миш бачила її недостатки. Тому подала все, що село має найліпшого. Був тут свіжий горох, сушені виноградні зернятка, овес, а навіть кусничок солонини. Солонину подавала миш лише при надзвичайних нагодах.

Вдоволенна поглядала на заставлений стіл. Разураз припрошує гостю.

Міська миш не мала смаку, бо попсувала собі його різними ласощами в місті. Тому лише понюхала й понадгризала потрави, що їй подала сільська миш. З чемности вдала, ніби то їй смакують страви. Але таки дала пізнати господини, що все не конче припало до її смаку.

— Якаж ти дурна, — каже вона їй — що жиєш тут так бідно! В місті могла би ти жити в таких роскошах, як я. Ходи зі мною до міста, між людей. Там матимеш усього, скільки душа забажає.

Миш згодилася. Приготовилася до мандрівки.

Небаром прийшли обі до міста. Міська миш попровадила товаришку до палати. Вона понайбільше перебувала тут. Пішли до їдальні. Найшли останки пишної вечері.

Міська миш запровадила товаришку до крісла, вибиваного дамашком. Попросила її сідати й подала їй ласощів. Сільська миш не давала довго себе просити. Жадібно зїдала подавані ласі кусочки. Вона була вельми рада й хотіла саме вихваляти міську миш. Аж знечевля відчинилися двері й до кімнати ввійшло притьмом богато служби. Прийшли зїсти останки вечері.

Наполохані миши дуже втікати. Сільська миш, необзнакомлена ще в сьому великому домі, ледви з трудом сховалася в куточку.

Скоро служба забралася назад, вилізла сільська миш із криївки. Дріжучи з жаху, каже своїй приятельці:

— Бувай здорова! Я перший і останній раз! Ліпше мені з моїми скромними харчами. Я їм їх спокійненько. Тутже розкішні страви у тебе, та мусіла б я вічно боятися за своє житте.

(Скромність і задоволення роблять чоловіка щасливішим, як багатство й достатки при вічній журбі.)

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.